

אלוהים מתפוצץ מצחוק

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 8081503-052 arik19325@walla.com

יונתן אופק 3113411-054 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

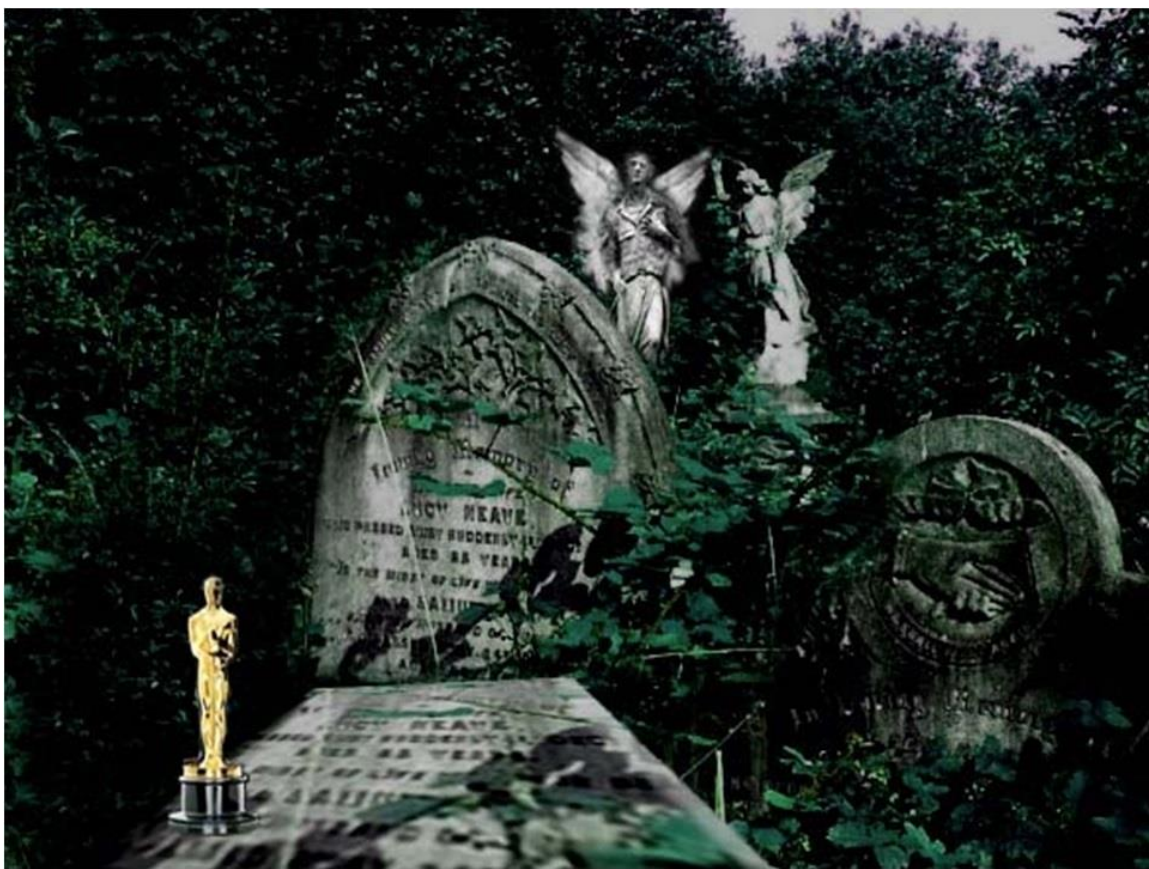
תקציר שכתבה דורית למחזה אלוהים מתפוצץ מצחוק **(סינופסיס)**

שתי הדמויות המרכזיות במחזה הן: אודי, צלם ישראלי, נכה ממלחמת לבנון ולורה – עיתונאית בריטית, כתבת של SKY NEWS.

הם נפגשים כששניהם בשנות העשרים לחייהם בתור להצגת המחזמר "גברתי הנאווה". השנה היא 1982. אודי עובד כמאבטח של השגריר הישראלי בלונדון ולומד צילום ולורה עובדת כ-
INTERN בעיתון יומי. היא נותנת לו את הכרטיס של המאהב שלה (עורך העיתון) שלא הגיע. אודי ולורה מבילים לילה קסום שמסתיים בבית הקברות בהייגייט ליד מצבה מיוחדת האהובה על לורה. את המצבה מעטר פסל המורכב משתי דמויות של מלאכים. מלאך ירוי בחזהו ומלאכית טבועה. החיבור המיוחד בין לורה ואודי נקטע ע"י ההתנקשות בחייו של השגריר. הפגישה הבאה ביניהם תתרחש כעשרים שנה מאוחר יותר. (מאי 2005).

המחזה מתחיל כשלורה נמלטת מטקס בו היא מקבלת פרס על כתבה שעשתה על עירק, אל המלאכים שלה בבית הקברות. היא עיתונאית בעלת מעמד הנוסעת בעולם ומכסה את המלחמות והקונפליקטים השונים באומץ וברגישות. היא חיה דרמות של אחרים אך חייה הפרטיים דלים רגשית. אודי שהציל את חייו של רופא הפלוגה (רוני) ואיבד את רגליו במלחמת לבנון, נישא לחברתו לשעבר של הרופא, פזית. פזית עבדה שנים כדיילת וכשפרשה השקיעה את הפיצויים בחנות פרחים ברמת-אביב ג', תל אביב. אמורה להיפתח חגיגת לכבוד יום העצמאות. כשהמחזה נפתח, אודי מודיע לפזית שלא יגיע לטקס יום הזיכרון - החלטה ראשונה בשרשרת החלטות שהיא מבחינתו בחירה מחודשת בחיים. המשבר של אודי גורם לפזית לפנות לרוני, מנהל מח' שיקומית בבית-חולים, לעזרה. פגישתם המחודשת של לורה ואודי מתרחשת ביום הזיכרון בחנות הפרחים על רקע הודעתו הדרמטית של אודי שהחליט לפרק את נישואיו העקרים לפזית. עלי, צעיר ערבי שעובד בחנות מתאהב בשיר, ניצולת פיגוע המטופלת במחלקה של רוני, שעוזרת להכין את הזרים ליום הזיכרון. כדי להחזיר לה את קולה גורם עלי לפיצוץ של זיקוקי די נור שפוגעים בבלון הגז של החנות. רגעי האושר במפגש המחודש בין אודי ולורה נקטעים ע"י הרס החנות והמהומה שבעקבותיו והיא חוזרת ללונדון ומנסה לשקוע לתוך העבודה. ב-6.7.05 כשהיא מגיעה למלאכים שלה בבית הקברות כדי להיפרד מזיכרון האהבה האבודה, אודי מתקשר ומודיע לה שהוא בדרכו אליה ללונדון. הוא מתעקש להגיע אליה משדה התעופה ברכבת התחתית כדי להחזיר לעצמו את התחושה שהייתה לו לפני עשרים שנה ונהרג בפיגוע של טרור ברכבת התחתית של לונדון בתאריך 7.7.2005.

המחזה נע בין קצוות המטוטלת של בחירה – גורל. בתוכו שזור סיפורם של המלאכים ששניהם מתו בגלל אהבה וסיפורם הבדוי של ליזה והיגינס, מספר שנים אחרי נישואיה לפרדי. לאורך כל המחזה מנסים מלאכים (שקולם נשמע כמעין מקהלה יוונית שאינה נראית על הבמה) לגרום לאלוהים לחייך. הם חוששים שהוא התייאש מן העולם שברא ויתיר אותנו לבד בחשכה. שאלת הבחירה מול גורל טומנת בחובה את ההתייחסות לאל כהמצאה אנושית או כגרעין קיומנו. בסוף המחזה – כשאודי שהעז לשנות את גורלו ולהתעקש על אושרו למרות מגבלות הנכות – נהרג בפגיעה. ממלא קולו של אלוהים "המתפוצץ מצחוק" את הבמה.

תמונה

דמויות

המחזה מתרחש במקביל ברמת-אביב ג' ובלונדון בחודש מאי 2005

- לורה** - כתבת SKY NEWS בשנות הארבעים, דקה, נאה ועדינת מראה.
- אודי** - צלם, נכה צה"ל (בכסא גלגלים), בשנות הארבעים, נאה מאד, שרירי, סקסי.
- רוני** - מנהל מח' שיקומית בבית-חולים גדול, בשנות הארבעים, מראה ספורטיבי, גברי.
(אותו שחקן מגלם גם את היגנס, מנחם והגנגסטר).
- פזית** - אשתו של אודי, צעירה מהם במספר שנים, חתיכה, מטופחת מאד ואופנתית, מראה פרובוקטיבי. (אותה שחקנית מגלמת גם את אליזה).
- עלי** - ערבי ישראלי כבן 25, חתיך, רקדן מוכשר. (מגלם גם את המלאך)
- שיר** - יפהפייה בת 22, אילמת כתוצאה מפיגוע (בו איבדה את אימה), מטופלת במחלקה של רוני. (אותה שחקנית מגלמת גם את המלאכית).
- מנחם** - מכר של אודי מבית-האבות, בעליו של הכלב חומי
- מלאך ומלאכית** - הם גם הפסלים בבית הקברות בהייגייט / לונדון שקמים לתחייה בחלומה של לורה. המלאך נראה ירוי בלב והמלאכית נראית טבועה.
- מקהלת מלאכים** - נשמעת ואינה נראית.
- ליזה דוליטל** - הדמות מתוך "גברתי הנאווה" מספר שנים אחרי נישואיה לפרדי, בעלת חנות פרחים בלונדון
- היגנס** - הדמות מתוך "גברתי הנאווה"
- הגנגסטר** - דמות השייכת לסיפור הבדיוני שלורה ואודי טווים בהקשר ל"גברתי הנאווה", גובה חובות ההימורים של פרדי
- הבמה מחולקת לשני אזורים: אזור "הפנטזיה ומחוזות הזיכרון" ואזור "המציאות".**

סצינה 1

שעות הערב המוקדמות, לונדון, המלאכים, לורה

במרכז הבמה תלוי כסא אלוהים הריק וסביבו כנפי מלאכים. (בעומק הבמה מסך שעליו מוקרנות תמונות הקשורות לתפאורה). המלאך מתבונן במשקפת לעבר כסא האלהים והמלאכית מגיעה גוררת סרגל ענק שבקצהו נוצות צבעוניות.

המלאך – זה נראה לי חיוך. (פאזזה) קשה לדעת. אני לא חושב שמאז שאני בתפקיד ראיתי אותו אי פעם מחייך.

המלאכית – ביום הבריאה הוא חייך. זה בדוק.

המלאך – זה לא בדיוק מה שכתוב. "וירא כי טוב". זה מה שכתוב.

המלאכית – כן. אבל אפשר להניח ש.. וחוץ מזה מה זה חשוב עכשיו. המצב עגום. אפילו הלטאות באפריקה בוכות בדמעות של תנין. אם אלוהים יתייחס מהעולם הוא יעזוב אותנו לנפשנו. (פאזזה). מפחיד, החושך של התווה. (פאזזה). חייבים להצחיק אותו.

המלאך – אולי זה בכל זאת חיוך. תמדדי את הזווית של הקמט הקטן בקצה הפה. (המלאכית עולה על כתפיו ומנסה למדוד). תדגדי אותו. (היא מנסה. נשמע קול כמו שיעול וכסא האלוהים קצת מתנדנד. שניהם צופים בזה מרוצים). את ממש מוכשרת בדגדוגים. (מוריד אותה) אבל אותי לא תצליחי לדגדג. (רודפת אחריו כנראה מצליחה שניהם צוחקים ויוצאים מן הבמה. נכנסת לורה. על המסך שלט:

SKY NEWS AWARDS לונדון 2005- RTS AWARDS (ROYAL)

TELEVISION SOCIETY). לורה אוצזת בפסלון שקיבלה. מביטה בקהל, מהדקת את אחיזתה בפסלון ושוב פונה לקהל -.

לורה – I'M SORRY . (בורחת. השמלה נגררת אחריה, עקב נשבר. מסירה את הנעל וממשיכה בצליעה החוצה)

SHE'LL BE BACK ?WHAT'S GOING ON – נשמעים קולות מן הקהל –

(פוקוס תאורה על כסא אלוהים הריק שתלוי למעלה וסביבו כנפיים שנעות בהתרגשות. סאונד של גשם וסערה. המלאך והמלאכית מציצים. שומעים את לורה עוצרת מונית בגשם – **TAXI!** נשמעת חריקת מונית שעוצרת. פוקוס תאורה על הכנפיים שנעות כאילו ממתיקות סוד).

לורה – TO HIGHGATE CEMETERY.

מקהלת מלאכים – פה, פה, פוי. ככה מתנהגים? אישה בגילה? ממה היא בורחת? הקולות האלה נשמעים תוך כדי שתפאורת הבמה מתחלפת.

סצנה 2

שעות הערב המוקדמות, חנות פרחים ברא"ג, אודי ופזית

אודי בכסא גלגלים מניח על אחד הקירות צילום שהוא קולאז' של תמונות: אישה זקנה מתבוננת בתמונה של בנה החייל הצעיר מתוך אלבום הנצחה. מתקרב לויטרינה ומנסה ליישר שלט שמודבק לויטרינה – "גברתי הנאוה" – "פתיחה חגיגית ביום העצמאות 2005". מדליק את הקומפקט דיסק נשמע השיר "ברד ירד בדרום ספרד" (באנגלית ובעברית). פזית נכנסת, עצבנית, מביטה בו.

אודי – אפשר להזמין את גברתי הנאוה לרקוד?

פזית – גברתי הנאוה הפכה ממוכרת פרחים לליידי. ואני – תסתכל על הידיים שלי!

אודי – ידיים של נערת פרחים. (מנסה לקחת את ידה בידו והיא מתרחקת במהירות ומתחילה למרוח קרם על הידיים).

פזית – אולי במקום להתעסק בשטויות תעזור לי עם הורדים. מה זה כל האושר הזה

שנפל עליך?

- אודי –** היה מאד מרגש בפתיחה של התערוכה בבית-האבות. תערוכת יחיד ראשונה שלי. למה לא באת?
- פזית –** (סוגרת את הקומפקט דיסק) גריאטריה לא עושה לי את זה. (נשמעות נביחות. זקן נכנס לחנות מחזיק רצועה של כלב. לא רואים את הכלב).
- אודי –** הי, מנחם. (הכלב מושך את הרצועה והזקן קופץ החוצה עם הרצועה).
- מנחם –** סליחה. (מנסה שוב להיכנס והכל חוזר על עצמו).
- מנחם –** (לא רואים אותו, קורא מבחוץ) – אני אבוא מחר. להתראות, מנחם.
- פזית –** הולנטינו של בית האבות, מנחם שלך, כבר היה אצלי שלש פעמים היום עם הכלב המשוגע שלו. עלי רק שומע את הנביחות וכבר מכין לו ורד ארוז בצלופן.
- אודי –** הוא כנראה במסע חיזורים מסיבי.
- פזית –** ממש משמח אותי שהזקנות שלך בבית-האבות עושות חיים יותר ממני. אולי בכל-זאת תבוא לעזור לי? צריך להכין את הזרים ליום הזיכרון. (יוצאת. שוב נשמעות נביחות. אודי מתקרב עם כסא הגלגלים לפתח החנות ומצלם. נשמע קול רועם מתגלגל מצחוק. כסא האלוהים הריק מואר. נשמעים קולות של מלאכים).
- מלאכית –** אלוהים צוחק. איזה אושר!
- מלאך –** לכלב הזה מגיעות מחיאות כפיים. אסור לשכוח לסדר לו כנפיים (פאוזת קטנה) כשהוא יידרס.

סצינה 4

שעות הערב המאוחרות, בית הקברות היגייט בלונדון, לורה

הכל חשוק. מצבה זוג פסלים של המלאך והמלאכית זוהרים בלובנם בחשכה. המלאך ירוי עם זקפה. ידיה של המלאכית שלוחות כאילו לחבק מישהו רחוק, שיערה ארוך ופרוע ויש בו אצות ואולי אפילו דג. את הפרטים לא ניתן לראות. לורה מלטפת בידה האחת את המלאכים. מניחה את הפסלון על המצבה. מתיישבת, לרגע נבלעת בזיכרונותיה ודמעות יורדות על לחייה.

סצינה 5

שעות הערב המאוחרות, חנות הפרחים ברא"ג, פזית ואודי

נשמע השיר – I COULD HAVE DANCED TONIGHT. אודי שקוע בזיכרונות שלו. פזית

נכנסת ומכבה את הקומפקט בכעס.

פזית – עדיין מאונן על הזיכרונות שלך?

אודי – מה יש לך?

פזית – אולי תבוא לעזור?

אודי – חשבתי שעלי עוזר לך.

פזית – הוא לא יכול לעשות גם את השליחויות וגם את הזרים. וחץ מזה נראה לך הוגן לבקש ממנו להכין זרים ליום הזיכרון? (פאזזה, מחכה לתגובה ממנו). זו היחידה שלך, החבר'ה שלך.

אודי – אני לא מתכוון להגיע לטקס. (היא מביטה בו בתדהמה). עשרים שנה אני תקוע עם המתים. (פאזזה קטנה, מסיע את כסא הגלגלים אל פתח החנות) נמאס לי. אני רוצה להתחיל לחיות.

סצינה 6

לילה, בית הקברות היגייט בלונדון עשרים שנה קודם, לורה ואודי

אודי ולורה על המצבה "מתארגנים" אחרי זיון לוחט. לורה כולה חיוכים ואודי המום אך מחייך אליה. קם ורוכס את מעיל הרוח. (מביט סביבו).

לורה – אני רוצה שתעשה הכרות רשמית עם המלאכים שלי.

אודי – אני שונא בתי קברות. בואי נלך מפה.

לורה – המאבטח של השגריר הישראלי בלונדון פוחד ממצבות. (מושכת אותו להביט במלאכים).

אודי – אצלנו פסלים על מצבות זה אסור. אצל יהודים המוות הוא לא פיוטי. יש לו ריח כזה שצריך לשטוף מהידיים.

לורה – איזה ריח?

אודי – ריח של ייאוש. של געגוע. (היא מלטפת את המצבות – מנקה עלים).

לורה – תיגע בהם. (לוקחת את היד שלו). תתיידד.

אודי – אני לא מאמין במלאכים. אין עולם שמעבר. כשמתים מתים.

לורה – איך אתה יודע?

אודי – הקור של המצבות זוחל לי לתוך הפינות של הנשמה. (מסתכל על הפסלים) הוא

נראה כמו חייל ירוי. פגיעה ישירה בלב (מחייך) וזקפה אדירה. אני מבין למה

אימצת אותו. (פאזזה) היא נראית כאילו משו אותה מן המים. יש לה דגים בשיער.

לורה – ואצות.

אודי – מרחוק הם נראים ביחד. אבל בעצם הם לא. כאילו לכל אחד עולם משלו.

לורה – מה שמחבר אותם זה הגעגוע.

סצינה 7

לילה, חנות הפרחים ברא"ג, פזית, עלי ואודי

עלי מנסה להניף כדורים באוויר ולשלב בזה תנועה. תוך כדי כך שר בערבית שיר על געגוע +תרגום עברי. פזית – נגד רצונה מתלהבת מהיכולת שלו. אחד הכדורים נופל לפזית על היד.

פזית – הציפורן האחרונה שלי.

עלי – אני מצטער.

פזית – מה קורה לכם? בעלי תקוע "בגברתי הנאווה" ואתה ב"נולד לרקוד". בשביל שניכם כל הפרחים האלה הם רק תפאורה. רק אני מבינה שעוד יומיים יום הזיכרון ואחריו יום העצמאות?

בא לי לעזוב הכל ולברוח.

עלי – חבל על העצבים שלך, פזית. את מעבירה את החיים בנאחס. זה חטא. למה אין לך שמחה?

פזית – החיים לימדו אותי להסתדר בלי.

עלי – בגלל אודי את מתכוונת?

פזית – בין היתר.

עלי – זה שהוא בכסא גלגלים לא אומר שלא יכולים להיות לכם ילדים. (פאזזה, מביט בה) את הפסקת לרקוד את החיים ובגלל זה את ככה. מסתובבת כמו נחש בגן-עדן.

- פזית –** גן-עדן? אני רואה את המציאות. אתה ואודי חיים בעולם הדמיון שלכם. אתה בן 25. ערבי במדינה יהודית. העתיד לא מבטיח לך כלום אתה מסתובב כמו אחד שמלאכים שרים לו באוזן. אתה מזכיר לי את החברים של אודי מבית-האבות. הולכים למות ומחייכים אל החיים כאילו לא כאב להם, כאילו לא נשברו החלומות, כאילו לא נהיה לגוף מין ריח שקשה לעמוד בו. ולגבי החלומות שלך על "נולד לרקוד". הרי אם יבחרו בך זה יהיה בגלל אפליה מתקנת.
- עלי –** בואי אני אראה לך למה יבחרו בי. (נותן לה יד ושם מוסיקה של סמבה).
- פזית –** אני? מה פתאום? אני לא זוכרת את הפעם האחרונה שרקדתי.
- עלי –** קלי קלותו. תני למאסטר ללמד אותך. (הם רוקדים, היא נהנית וזה הופך חושני ביניהם).
- מקהלת המלאכים –** פוי, פוי, פה. כל הריריות נזלות לה ממנו. יהודיה זקנה עם צעיר ערבי. פה. (אודי מגיע מביט בהם מתחככים זה בזו. עובר רגע עד שהיא קולטת אותו. מפסיקה מייד. חולף ביניהם מבט רב משמעות).
- אודי –** למה הפסקת?
- פזית –** (לובשת את "מסיכת בעלת-החנות" ופונה לעלי) לגבי יום הזיכרון אם זה לא נוח לך נסתדר בלעדיך.
- עלי –** מה לא נוח? להיות ערבי זה לא נוח אבל אני רגיל. חבל שאין לנו יום זיכרון משותף לכם ולנו. אולי אם היינו זוכרים ביחד את כל המתים שלכם ושלנו היינו מביאים את השלום יותר מהר.
- פזית –** אני הולכת לחדר כושר. אודי יעזור לך עם הזרים. זה גם העסק שלו. (לא מביטה בשניהם ויוצאת. שניהם עוקבים אחריה במבט).

סצינה 8

לילה, בית הקברות היגייט בלונדון, אודי ולורה

לורה שרה מתוך "גברתי הנאוה" I COULD HAVE DANCED ALL NIGHT ומזייפת קלות.

לורה – אל תסתכל עלי ככה. אני יודעת שאני לא מאיימת על השחקנית הראשית.

אודי – עוד לא אמרתי לך תודה על הכרטיס. "גברתי הנאוה" זה המחזמר הראשון שראיתי בחיים שלי.

לורה – זה המחזמר שאני הכי אוהבת. ראיתי אותך מהסס ליד הקופה.

אודי – המזכירה של השגריר המליצה לי ללכת אבל המחירים של הכרטיסים. מאיפה היה לך כרטיס מיותר?

לורה – נתתי לך את הכרטיס של המאהב שלי. (אודי מביט בה מופתע). מה אתה מסתכל עלי ככה? קוראים לו פיטר, הוא בן 50, נשוי והוא העורך של העיתון שאני עובדת בו. אני לומדת ממנו המון. כמו שליזה למדה מהגינס.

אודי – לא ידעתי שאהבה זה השתלמות מקצועית.

לורה – מי דיבר על אהבה? תאר לך תמונה – אנחנו בדרך לתיאטרון ממתינים למעלית – וכשהדלת נפתחת מי יוצא משם –

אודי – אשתו.

לורה – היא כנראה הרגישה שצריך לשמור על הסחורה. ואתה זכית מן ההפקר.

(רוקדת) תצטרף אלי?

אודי – (מהסס, רוקד והריקוד שלהם הופך לסלואו צמוד) אני לא מאמין שאני רוקד

בבית-קברות. את הופכת אותי למישהו שאני לא מכיר.

- לורה –** אתה יודע למה אני אוהבת את המחזמר הזה? כי זה מחזמר על החיים מעבר לגבולות של עצמך. כי ליזה דוליטל מעיזה ללכת נגד הגנים שלה, המעמד החברתי וההיסטוריה המשפחתית. היא כמו שאני רוצה להיות. פרש בודד במרחבי החיים, בוחר לו מסלול ושועט בו, ישר אל עין הסכנה.
- אודי –** את נשמעת כמו קאובוי. כאילו החיים הם מערב פרוע או סוס משתולל שרק את יכולה להרגיע אותו.
- לורה –** חשוב לי לבחור. לא להיות מובלת. זה כל העניין. בחירה מול מזל, גורל.
- אודי –** אצלי - החיים פשוט קורים לי. תקראי לזה גורל, אולי מזל. אני לא ממש בוחר. למשל החברה שלי (בוחר את התגובה שלה), איך שנפגשנו ונהיינו סוג של זוג, זה הכל בפוקס כזה. במקרה. היא דיילת באל-על. פגשתי אותה במסיבת השחרור. היה לה איזה עניין עם חבר שלי מהיחידה. ידעתי שאני נוסע ללונדון ללמוד צילום אז קבענו שאם יסתדר והיא תגיע ללונדון ננסה להיפגש. להעביר ערב בכיף. וככה נהיה.
- לורה –** מערב בכיף עברתם לבריאת העולם?
- אודי –** אנחנו נפגשים כל פעם שהיא מגיעה וזה נהיה די קבוע בלי ששמתי לב בכלל. ולגבי ליזה דוליטל – אולי זה היה פשוט המזל שלה שהיגנס עבר שם באותו ערב. זה הוא שהפך אותה ממוכרת פרחים לדוכסית.
- לורה –** מה פתאום מזל? היא בחרה בשינוי הזה ועבדה קשה בשבילו. וראית שבסוף היא בחרה לא לתת לכוח הגברי הזה לנהל לה את החיים. היא בחרה בפרדי.
- אודי –** אני לא בטוח כמה היא מאושרת מהבחירה הזאת.
- לורה –** מאיפה לך?
- אודי –** תנסי לדמיין אותם חמש שנים אחרי.

סצינה 9

יום, חנות הפרחים של ליזה דוליטל בלונדון של המאה שעברה, היגינס וליזה (השחקנים שמשחקים את המלאך והמלאכית בתלבושות תקופתיות תיאטרליות ומסיכות).

רואים את ליזה דוליטל מהגב נפרדת ממישהו ותוך כדי כך שומעים

ב- VOICE OVER:

- ותגידי לפרדי שלך שאם הוא אוהב את אשתו כמו שהוא אוהב את הסוסים שישלם. כי אם לא – יהיה פה שמח. בום גדול ופיניטו לה קומדיה.

(ליזה נושמת בקושי, רגליה קורסות. נוחתת על כסא. לוקחת אוויר לרגע. נשמע פעמון דלת חנות הפרחים שנפתחת והיא שוב נבהלת וחושבת שהגנגסטר חזר. קמה. היגינס נכנס).

ליזה – היגינס!

היגינס – מי חשבת שזה?

ליזה – לא חשוב.

היגינס – את נראית נורא.

ליזה – כמה אבירי מצדך. תמיד ידעת לעשות לי טוב.

היגינס – איפה פרדי?

ליזה – למה אתה שואל? אתה מתגעגע אליו?

היגינס – הציניות הזאת לא מוסיפה לך חן.

ליזה – לא התראינו מאז ההלוויה של פיקרינג וזה כל מה שיש לך להגיד לי?

היגינס – (מסתכל סביבו) החנות נראית טוב.

ליזה – אני לא מאמינה! קומפלימנט ולא רועדים לך מיתרי הקול.

היגינס – אולי תפסיקי עם זה. אני כאן כי אני דואג לך. כל העיר מדברת.

ליזה – על מה?

היגינס – על החובות של פרדי.

- ליזה –** זה לא העסק של אף אחד.
- היגינס –** את צריכה עזרה?
- ליזה –** ממך. אני אמות קודם.
- מקהלת המלאכים –** פוי, פה, היא פותחת פה לשטן.
- היגינס –** רק נשים מסוגלות לאבד עשתונות בגלל זוג עיניים מצועפות. (מתקרב אליה, כמעט נמס מקרבתה, נדמה שהולך לנשק אותה) לא היית צריכה להתחתן אתו!
- מקהלת מלאכים –** למה הוא לא אומר לה שהוא רוצה אותה?
- (ליזה נבוכה מן הרגע שהיה ביניהם מפנה לו גב, "מתחבאת" מאחורי תהליך בחירת פרחים ובהכנת זר. הוא עוקב אחריה במבטו. מנסה להתקרב ונעצר).
- ליזה –** (נותנת לו את הזר) זה בשביל אימא שלך.
- היגינס –** (נבוך) תודה.
- מקהלת המלאכים –** פוי, פה אתה מחמיץ הזדמנות. – (קול של המלאכית) תהיה לה אביר על סוס של זהב. תגיד לה שפיקרינג השאיר לה כסף בצוואה. (קולו של המלאך) תגיד שאתה אוהב!
- היגינס –** אני, אה, (מביט בזר כדי להימנע מלהביט בה ואומר בשקט) – לא היית צריכה להתחתן אתו.
- ליזה –** עם מי הייתי צריכה להתחתן? אתך? (בטון ומבטא של מוכרת הפרחים) לך, לך כבר. (יוצא בטריקת דלת? היא חוזרת לשבת עם הראש בין הידיים).

לילה, בית הקברות היגייט בלונדון לפני עשרים שנה, אודי ולורה

- לורה – או קי. שכנעת אותי. אם ליזה הייתה שואלת אותי הייתי אומרת לה שלא צריך להתחתן. נישואין הם בית כלא.
- אודי – אז את לא מאלה שחולמות מגיל שלש על שמלה לבנה ונסיך.
- לורה – כנראה שבעניין של פרדי זו לא הייתה ממש בחירה מצידה. אני חושבת שלא הייתה לה שליטה. היא הייתה מאוהבת. (פאוזת) מפחיד כשאתן לך שליטה. רגע אחד את על הסוס ואת מכוונת אותו וברגע השני הכל מתערפל, הוא משתולל ודוהר אל מרחבי האודם בשמים וכשאת מתעוררת את מוצאת את עצמך –
- אודי – בזרועותיו של גבר זר בצילים של מלאכים בבית קברות. (פאוזת, מביט בה ומחייך אליה בביישנות). כשהעניים שלך טיילו עלי בתור ל"גברתי הנאוה", הרגשתי כאילו את משילה ממני את העור ומטיילת לי ישר לתוך הלב.
- לורה – ואני, ממש כמו בסרטים הכי דביליים, הרגשתי כאילו העניים שלך הן כיתת יורים.
- אודי – ובכל זאת התקרבת אלי עם הכרטיס ביד, איזה אומץ!
- לורה – זה לא עניין של אומץ. כמו ליזה. לא הייתה לי ברירה. (מתרפקים זה על זה).
- אתה חושב שכל מה שקרה לנו הלילה ייעלם כשתזרח השמש?
- אודי – אני חייב לישון קצת. מנוחת הלוחם וכל זה. אחרת לא אוכל לתפקד במשמרת. (עוצם עיניים).
- לורה – אני אשתדל לשמור על העיניים פקוחות כי רק כשיפציע אור ראשון אדע שאתה אמיתי, שלא תיגזל ממני כמו חלום מתוק. (מפהקת, נלחמת בעיניים הנעצמות. הביפר שלו מצפצף הוא מתעורר בשניה, בודק וקם במהירות). מה קרה?

אודי – התנקשו בשגריר שלנו. אני צריך להגיע לבית החולים.

סצינה 11

לילה, בית הקברות, לורה

לורה – (אוחזת את הפסלון שקיבלה) ילד עיראקי מכין לעצמו כנפיים של בוך ודמעות בבית קברות בבגדד, כדי שאחרי שימות יוכל לעוף למקום טוב יותר. מקום שראה פעם בטלביזיה. והכתבת הרגישה שכבר שנים דוהרת על סוס האמביציה שלה בלב הטריטוריה הגברית, עוצרת לרגע כדי לאסוף את השלל. סיפור אבק ודמעות. "הפן האנושי" של המלחמה. הפסלון הזה שלך, ילד. לא שלי. (מניחה את הפסלון על המצבה ומתבוננת בו. רועדת). קור כלבים באמצע הקיץ. אני צריכה את החיבוק של לפני עשרים שנה. לא פסלים מברונזה. מקהלת המלאכים – גורל, בחירה, פה, פה, פוי, גברתי הנאוה שכמוך. אם החיבוק הזה הוא מה שאת צריכה – למה נתת לו ללכת?

סצינה 12

חנות הפרחים, בוקר – אודי, פזית ורוני

אודי ופזית עובדים בצוות על זר לטקס יום הזיכרון. שקט טעון ביניהם. רוני נכנס מלא אנרגיה וחיוכים. פרחים מפוזרים בכל החנות והיא נראית כמו שדה.

רוני – פתיחה חגיגית ביום העצמאות. כל הכבוד! (מביט בפזית במבט חומד) מרשים פה ללקוחות פוטנציאליים לנשק את בעלת החנות?

אודי – ממתי אתה מבקש רשות?

רוני – (מנשק אותה והיא משתחררת מייד) מתאים לך שדה הפרחים מסביב.

- פזית –** (לרוני שעושה איתה אהבה במבטו). אם תגיד לי שאני נראית כמו ליזה דוליטל אני בועטת אותך ישר החוצה.
- רוני –** כל מה שרציתי להגיד זה שאת נראית כמו פרח – אבל כרגיל את לא נותנת לי קרדיט.
- אודי –** אתה אצלה במשיכה יתר כבר יותר מעשרים שנה. (לפזית) חסר עוד ירק. (היא מגישה לו והם משלימים את הזר).
- רוני –** ממש צוות לעניין. (פזית מתכופפת להרים משהו, רוני חומד את ישבנה ולוחש לה) אמרתי לך שחנות פרחים זה הפיתרון.
- אודי –** לפני עשרים שנה שידכת בינינו ועכשיו סידרת לנו עסק משפחתי. פרופסור רוני מורג המשקם הפרטי שלנו. איך זה שלמנהל המח' השיקומית יש זמן לביקורי בית באמצע היום? אתה לא צריך לחזור אל הצמחים שלך? אולי כמה מהם הרטיטו עפעף ואתה מפסיד את ההזדמנות להיות המשחרר הגדול ממלתעות התרדמה אל חיק החיים.
- רוני –** איפה עלי? יש לכם בטח המון עבודה לפני יום הזיכרון.
- אודי –** פזית שחררה אותו. מאז שעלי הגיע, היא הפכה ללוחמת לזכויות המיעוטים.
- פזית –** אודי לא מוטרד מיום הזיכרון. הוא מתכוון להתעלם ממנו. (רוני מביט באודי, מחכה לתגובה ממנו). אין לו כוונה להשתתף בטקס או להגיע לבית הקברות. (מביטה באודי בכעס על השתיקה שלו). אני הולכת להביא עוד ירק. (אודי מתעסק במשהו ומפנה את גבו לרוני).
- רוני –** חשבתי שאתה דווקא חובב בתי-קברות. בעיקר אם הם בלונדון, כמובן. (אודי מתחיל לצאת מהחנות ורוני תופס את כסא הגלגלים וכמעט הופך אותו כשהוא גורם לאודי להביט בו).
- מה עובר עליך?

- אודי –** אני מבין שפזית הזעיקה אותך. שהבחירה שלי בחיים העלתה אצלה את רמת הכוונות.
- רוני –** לא להגיע לטקס יום הזיכרון זו בחירה בחיים? (פאזה, אודי אינו מביט בו) החברים הכי טובים שלנו שם.
- אודי –** היו לי עשרים שנה של חיים בתוך בית קברות. אני מתכוון לדלג על יום הזיכרון ולגלוש ישר לחגיגות יום העצמאות שלי. (אודי מתקרב לקומפקט דיסק, לוקח את הדיסק של "גברתי הנאוה", שם אותו אבל לא מפעיל את המכשיר. רוני מתקרב ומביט בעטיפת הדיסק).
- רוני –** אתה חושב שאם לא תגיע לשם מחר תצליח לשכתב את ההיסטוריה?
- אודי –** על מה אתה מדבר?
- רוני –** (מצביע על עטיפת הדיסק). "ברד ירד בדרום ספרד" וכל זה. (מפעיל את המכשיר בווליום נמוך על השיר "הנרקוד" ומביט בפניו וברגליו של אודי). אז החלטת לעשות DELETE על הכל ולחזור ללילה ההוא. אליה.
- אודי –** (סוגר את המכשיר / את המוסיקה) הלוואי ויכולתי.
- רוני –** אני אחראי לזה שאין לך רגליים אבל כל השאר – הוא בחירה שלך.
- אודי –** אתה מתכוון לפזית ולסידור הזה שקוראים לו חיי נישואים?
- רוני –** נתת לי את החיים כשהוצאת אותי מהאש ההיא –
- אודי –** ואתה נתת לי את האישה היחידה שאי פעם אהבת - על תקן מטפלת. רעות מקודשת בדם וכל זה. ידעת שלא תוכל להחזיר לי את הזיונים שלי, את הכח לאהוב אז דאגת שפזית לא תהסס יותר מדי לפני שזרקת אותה, את שנינו לבור החופה והקידושין. כדי שתוכל בלב שלם להשקיע את כל משאביך ביצירת וקידום מעמדך כמשקם הלאומי. (מבחוץ נשמע שיר ליום הזיכרון – "ונזכור את כולם, את יפי הבלורית והתואר". אודי טורק את דלת החנות).

- רוני –** למה באלימות?
- אודי –** לא יכול לסבול את השירים האלה. ו"ונזכור את כולם". כבר שנים אני זוכר. לא מסוגל לשכוח. את האש, את הגופות ובעיקר את העובדה שמיהרתי לעזוב את לונדון ולהתייצב בלבנון בגלל רגשי האשמה שלי.
- רוני –** רגשי אשמה?
- אודי –** אתה יודע. הקטע המחרפן הזה – שאני, המאבטח של השגריר עשיתי אהבה כשגמרו לנו אותו.
- רוני –** לא היית בתפקיד כשזה קרה. (זו לא הייתה המשמרת שלך)
- אודי –** זה לא משנה כלום. רשמית ההתנקשות הייתה הזרז של הכניסה ללבנון. ואני הרגשתי שאני צריך לכפר. (פאזזה) כאילו שהמלחמה הזאת פתרה משהו למישהו.
- רוני –** להיות ישראלי זה לזכור. אתה יודע בדיוק כמוני שבלי עבר לא יהיה לנו עתיד.
- אודי –** פצחת בשידורי תעמולה?
- רוני –** אתה יודע שאני צודק. אני לא אומר לך שלא להיות שם מחר זו בגידה בכל מה שהיה לנו קדוש. אבל אני לא יכול שתהפוך את כל מה שקרה לשנינו לחסר משמעות. החיים של כולנו התהפכו במלחמה הזאת. (פאזזה). שנים אתה מצלם ספרי הנצחה, חי עם המתים. מה קרה שהתעוררת מהקומה דווקא עכשיו? (רוני מסתכל על התמונה שאודי הביא מהתערוכה בבית האבות). זה מהתערוכה בבית-האבות?
- אודי –** כן, זו אימא של מאיר.
- רוני –** הסמל שלך. ההרוג הראשון שלנו.
- אודי –** יש לה חבר חדש. אתה זוכר שאבא שלו עזב אחרי השבעה, נסע לאמריקה. היא רצתה שהחבר שלה יכיר את מאיר. אז הכנתי לו תמונה. ואח"כ צילמתי את

שניהם ביחד. ולאט לאט הדיירים שם התחילו להגיע אלי עם בקשות להצטלם כמזכרת לנכדים או כמתנה לעצמם. העבודה על התערוכה הייתה כמו מסע הרפתקאות בתוך סיפורי חיים. מארג של רגעי שבר ושמחה. כשתליתי את התמונות הבנתי פתאום שלרדת מהרכבת, כמו שאני ירדתי כשזה (מסתכל על הרגליים שלו) קרה, זה בזבוז משווע.

- רוני –** (הסולרי שלו מצלצל והוא עונה) ה' אני בדרך.
- אודי –** היפהייה התורנית שלך?
- רוני –** האחות הראשית של המחלקה. ראית את הורידים שיש לה ברגליים? האבא של אחת המאושפזות שלנו מחכה לי. נדמה לי שפגשת אותה.
- אודי –** היפה הזאת שלא מדברת? זאת מהפיגוע בקו חמש?
- רוני –** אימא שלה נהרגה והיא –
- אודי –** ניצלה בנס?
- רוני –** אני חייב לזוז. תגיד לפזית שאני אבוא לאסוף אותה לטקס. (מתקדם אל הדלת, פותח אותה) תעשה מה שאתה רוצה אבל אני אחכה לך שם. להתראות. (יוצא, פזית נכנסת מהמחסן עם ערימת ענפים ירוקים).
- אודי –** לאן נעלמת? רוני התאמץ לבצע את המשימה שלך לפחות לא היית צריכה להשאיר אותו לבד בשדה-הקרב.
- פזית –** (מתקרב אליו) אני רוצה ילדים.
- אודי –** ואני רוצה להתגרש. (יוצא במהירות מהחנות והיא מביטה בגבו).

סצינה 13

המשך היום, משרדו של רוני בבית-החולים, פזית רוני והאילמת

פזית בוכה ורוני מחבק אותה. מבחינתו החיבוק הופך למזמזם. פזית נעתרת לרגע ומייד מתעשתת. (בפינה אחרת שיר מוציאה פרחים מכדים, זורקת את הנבולים ויוצרת זרים חדשים מאלה שנותרו).

- פזית –** אני לא זקוקה לתרומת זרע, רוני. לא ממך.
- רוני –** את יודעת איך הגוף שלי מגיב אליך. אין לי שליטה על זה.
- פזית –** הרכבת שלנו עזבה את התחנה לפני עשרים שנה. הגוף שלך רצה אותי אבל אתה רצית אשכנזייה, משכילה ועשירה. קידום מקצועי.
- רוני –** אל תגידי לי שאת לא מבינה. שנינו ניצולים של אותה שכונת מצוקה. רציתי ללמד, להתפתח. לא לחיות כמו אבא שלי. מחוק בתוך עול המשפחה והפרנסה.
- פזית –** ואני כל מה שרציתי היה להיות אתך. לעשות אתך בית, משפחה. את הטפסים לעבודה באל-על הגשתי רק אחרי שהסברת לי (מפנה לו את הגב) שאי אפשר לבנות חיים על רגשות. (פאזזה. רוני אינו מגיב. פזית מתבוננת בשיר שנראית כאילו בתוך חלום). תסתכל עליה. אותה אני צריכה אצלי בחנות.
- רוני –** את האילמת שלי?
- פזית –** היא אולי לא מדברת עם בני-אדם אבל עם פרחים היא מנהלת שיחות נפש. מאיפה יש לה כל-כך הרבה חומר גלם לעבוד איתו?
- רוני –** את יודעת איך זה. רגשי אשמה של קרובים, חברים. קשה לעמוד בזה לאורך זמן. (פאזזה). למה התחתנת אתו? ואל תגידי לי שזה בגללי.
- פזית –** היה לנו טוב בלונדון. הוא לא גרם לי להרגיש שאני לא מספיק שווה. מתישהו הכל התקלקל.
- רוני –** אולי זה היה בגלל רצף האורגזמות שארגנת לך בכל בירות העולם.

- פזית –** לא מעניין אותו מה אני עושה ועם מי. כבר מזמן הוא לא מרגיש אלי שום דבר חוץ מטינה. כאילו זו אני שכובלת אותו לכסא הגלגלים. הופכת אותו לנכה. כל השנים רק המחשבה על מה שהריון יעשה לגוף שלי הייתה סיבה להתקף פאניקה. כאילו מוכרחים לעצור את הזמן. כאילו הנישואין שלנו הם מין סידור זמני שיום אחד נתעורר ממנו אל החיים האמיתיים. אמרת שלא בונים חיים על רגשות. אודי היה צריך להתחתן עם האנגלייה שלו. לא אתי. הוא כועס עלי כי לא היה לו אומץ לעשות את זה.
- רוני –** עוד לא מאוחר. אפשר לתקן.
(נשמעת סירנה של אמבולנס. האילמת נחרדת, מפילה את הכד ומתקפלת לתוך עצמה כמו עובר).
- פזית –** לא תמיד אפשר לתקן. האילמת שלך - כבר שנה עברה מאז הפיגוע והיא עוד פה. אבא שלה מתפלל לנס שאתה לא מצליח לספק. אתה זוכר את השכנים שניסית לשקם כשהיינו ילדים? חשבת שאם נביא להם חתולים וכלבים אחרי שהבן שלהם נהרג זה יעזור, כי יהיה להם במי לטפל. הם שרדו את השואה עם חלום התקומה. ומה יצא לנו מהתקומה הזאת? תסתכל עליה. אנחנו תקועים בתוך סכסוך שלא נגמר.
- רוני –** זה לוקח לה כמה דקות וזה עובר. אסור להיתקע בכאב. צריך להמשיך הלאה.
- פזית –** אולי צריך אבל אני לא מצליחה. לא מצליחה לישון, לא מצליחה לסבול חיוכים. שמחה של אחרים מגרדת לי בגוף. החלודה אוכלת אותי מבפנים. עוד מעט לא יישאר ממני כלום חוץ ממסכה.
- רוני –** (מחבק את כתפיה). אני רוצה לעזור לך. תגידי לי איך.
- פזית –** (דוחה אותו בעדינות). מאוחר מדי. כל מה שאתה יכול להציע לי זה מרשם לפרוזק.

- רוני –** אני לא חושב שפרוזק הוא התשובה.
- פזית –** כמה אתה מיומן בלהגיד לי "לא". (לוקחת את התיק שלה, מרכיבה משקפי שמש).
- רוני –** תישארי, נדבר על זה.
- פזית –** אני צריכה לחזור לחנות. אודי לא יבין לאן נעלמתי (יוצאת).

סצינה 14

בוקר, בית הקברות בלונדון, לורה

לורה שנרדמה על המצבה מתעוררת מצלצול הטלפון הסלולרי שלה, מסתכלת על הצג ולא עונה. הצלצול נפסק.

לורה – אני יודעת שאני צריכה לענות אבל אף אחד לא יבין. כל-כך מוזר להתעורר ולהרגיש שהגוף שלו חסר לי. כבר שנים לא חלמתי עליו. (הטלפון מצלצל שוב, היא בודקת בצג ועונה). אני בסדר, פיטר. (פאוזת קטנה) אני יודעת שאני צריכה להחזיר טלפונים. (פאוזת קטנה) לא יפטרו אותי. הרי רק אתמול העניקו לי פרס. רגע, איפה הוא? לא יודעת מה עשיתי אתו (מחפשת את הפסלון, רואה שהוא זרוק ליד המצבה). מצאתי. אני אדבר אתך יותר מאוחר (למלאכים) היגינס שלי. עדיין אכפת לו אחרי כל השנים האלה. דואג שיפטרו אותי. למרות שזה בדיוק מה שאני צריכה. שיכריחו אותי להפסיק להתחבא בתוך סיפורים של אחרים. להתחיל לחיות את הסיפור שלי. (מתקרבת למלאכית. יש עליה על פרקי הידיים שלה. לורה מנקה אותם) זה נראה שחתכת את הורידים. בגלל גבר? זה בטח לא בגללו כי הוא אפילו לא מסתכל עליך. אבל יש לך מזל – כי הוא צמוד אליך לתמיד. אני את שלי איבדתי. (נוגעת במצבה ברפרוף כאילו מחפשת את אודי,

נוגעת בקווי המתאר של הזיכרון. נשכבת על המצבה בתנוחה עוברית, מנסה להיבלע בתוך הזיכרון).

סצינה 15

בוקר/צהריים , המשרד של רוני בבית-החולים וחנות הפרחים ברא"ג, רוני, פזית, עלי, שיר

ואודי

פזית מדברת בסלולרי מחוץ לחנות. מנקה את הויטרינה. בפנים שיר מכינה זר ועלי מביט בה מוקסם ומדי פעם מושיט לה פרח או ירק שהיא מוסיפה בכישרון רב לזר. מצידה השני של הבמה רואים את רוני במשרדו מדבר בטלפון. הטלפון על **SPEAKER** והוא מפזר אוכל לציפור בחלון המשרד, תוך כדי השיחה איתה. נשמעים ציוצים.

פזית – (צוחקת) תפסיק להתקשר כל שתי דקות. אתה דואג כמו אישה זקנה.

רוני – אני דואג כי שיר היא קרבן של פיגוע ועלי הוא –

פזית – ערבי? באמת רוני, חשבתי שאתה מסוגל לראות אנשים מעבר לתוויות. וחוך מזה, כבר אמרתי לך. הם מסתדרים נהדר. מתקתקים את העבודה כמו מבצע צבאי. היא נושמת פרחים כאילו הם חמצן. אני בטוחה שזה עושה לה טוב.

רוני – או.קי. אבל אני מזכיר לך שזה רק עד שתעברו את הבלגן של החג.

פזית – אני אסירת תודה, אדוני הרופא. ואני בטוחה שגם בעלי היה שמח להודות לך אם הוא היה כאן. לא ראיתי אותו מאז שהוא הודיע לי שהוא רוצה להתגרש.

(אודי נכנס לחדרו של רוני, שמדבר כשגבו לדלת - מביט דרך חלון המשרד, רוני אינו מבחין בו).

רוני – הוא בטח בבית-הלוחם. הוא תמיד מתאמן בשעות האלה.

פזית – אני מוכנה להתערב אתך שהוא מתייעץ עכשיו עם עורך-דין.

אודי – אני במקומך לא הייתי מתערב ותגיד לפזית שתפזר את כוחות הביטחון.

פזית – בי, רוני.

- רוני –** נדבר מאוחר יותר. (שניהם מנתקים את השיחה).
- אודי –** מה שלום הציפורה נחמדת שלך?
- רוני –** אני לא יודע. היא נעלמה. אני שומע ציוצים, מפזר לה אוכל והיא לא באה.
- אודי –** נוגע ללב שגם בציפורים יש לך צורך לטפל. אני לא מבין למה אין לך ילדים.
- רוני –** אצל איזה עו"ד היית?
- אודי –** אצל ששי.
- רוני –** מה היינו עושים בלי החברה הטובים מהיחידה.
- אודי –** הייתי גם אצל מתווך שהוא המליץ לי עליו. נכה צה"ל שמבין עניין.
- רוני –** אז אתה עוזב את הבית.
- אודי –** אל תעמיד פני מופתע. אני בטוח שפזית כבר עדכנה אותך. הוא מצא לי דירה של מישוה כמוני שנוסע לחו"ל לשנה. אני רוצה שתעזור לי להעביר את הדברים. תרשום לך בשבת בעוד שבועיים. שלא תתנדב לתורנות, נשמה טובה שכמוך.
- רוני –** רגע, רגע, תפסיק לרוץ.
- אודי –** שכחת שאין לי רגליים?
- רוני –** חשבת על איך זה יהיה לחיות לבד? איך תסתדר בלי פזית?
- אודי –** אני צריך חברה. לא מטפלת.
- רוני –** אני לא חושב שאתה מבין מה אתה עושה.
- אודי –** אני לא בהלם קרב, דוקטור. לא צריך לאשפז אותי. פעם ראשונה ביותר מעשרים שנה שיש לי רצון חזק וברור ואני בוחר לממש אותו. אין יותר מזל או גורל. זה מוזר גם לי אבל אני מרגיש כאילו קיבלתי את הרגליים שלי בחזרה.
- רוני –** היא קיבלה פרס אתמול.
- אודי –** מי?
- רוני –** העיתונאית שלך.

- אודי –** מאיפה אתה יודע?
- רוני –** אני הרי מכור ל - SKY NEWS.
- אתה יודע איך זה. הרבה יותר קל לראות חדשות שלא כואבות לך בלב.
- אודי –** איזה פרס היא קיבלה?
- רוני –** על דיווח שלה מעיראק. איך היא מסתובבת בגיא ההריגה הזו? הרי חוטפים
- שם** עיתונאים זרים בלי סוף.
- אודי –** יש לה אומץ. היא לא מאלה שנותנים לחיים לנהל אותם. יש לה חלומות והיא מגשימה אותם. (פאזזה) שלא תחשוב שאני עוזב את פזית בגללה. אין לי
- אשליות. אני יודע שאין לי מה להציע לה.
- רוני –** היה לכם לילה אחד של אהבה ואחרי כל-כך הרבה שנים היא עוד אצלך בלב.
- אולי אתה לא עוזב בגללה אבל היא ההשראה לנאום שנתת לי על בחירה מול גורל. (פאזזה שבמהלכה נשמעים ציוצים. הוא שוב מתקרב לחלון והציפור לא מגיעה). פזית טוענת שכשנפרדתי ממנה אמרתי לה שלא בונים חיים על רגשות.
- אני לא זוכר את זה.
- אודי –** מתאים לך, הקטע של הזיכרון הסלקטיבי.
- רוני –** ההורים שלי היו דור המדבר בארץ. חשבתי שהקריירה שלי תציל אותי מהגורל של אבא שלי. אחרי יום עבודה מפרך במפעל הוא היה הולך שעה ברגל לתחנת האוטובוס כדי לחסוך כרטיס אוטובוס אחד. הם היו מחכים שם, כל הפועלים זמן שנראה כמו נצח לאוטובוס שלרב היה מלא ולא עצר. אבל אבא שלי אהב את
- אמא שלי ואותנו עד יום מותו. הוא היה הרבה יותר מאושר ממני.
- אודי –** בשביל החולים שלך והמשפחות שלהם אתה מלאך מושיע. ראיתי איך הם מסתכלים עליך.

רוני – עזוב, אודי. אין לי אישה ואין לי ילדים. אני אולי משקם מקצועי, אבל את החיים שלי הרסתי במו ידי.

אודי – (נשמעים ציוצים) תסתכל, היא חזרה, הציפור שלך. אסור לאבד תקווה.

סצינה 16

אותו בוקר, חדר השינה של לורה בלונדון, לורה

לורה מתהפכת במיטה שנראית כמו שדה קרב בניסיון להתחמק מצלצול טלפון טורדני שהיא נענית לו לבסוף.

לורה – פיטר. (פאוזת קטנה). הערת אותי. (פאוזת קטנה), לא אני לא יכולה לבוא לקפה. (מנסה לקום ומוותרת). אני כמו גמל ששקע בחולות השינה. (פאוזת קטנה, מחייכת). אל תהפוך את זה לאייטם חדשותי. לא מסתובבים גמלים בלונדון פשוט נהיה לי עולם דימויים עיראקי (מריחה את עצמה ומעווה את הפנים) וריח של חיילים במצור. (מקשיבה לו). לא. אני לא מתכוונת לכתוב עכשיו ספר על המלחמה בעיראק מהזווית הנשית גם אם יש לזה פוטנציאל שיווקי. אתה בפנסיה פיטר. למה אתה לא יוצא לקרוז? או סתם לטיול בפרק. (מקשיבה לו). אני לא יכולה לצאת מהמיטה. (מקשיבה לו) זה נשמע פשוט. להוריד רגל, רגל, להתרגל לקור של הרצפה ולהתחיל ללכת. אבל אני לא יכולה. כל מה שאני יכולה זה לישון. המציאות שתמיד שלטתי בה, תמרנתי אותה, דיווחתי עליה לא מסתדרת לי, פיטר. אולי החלומות יעשו לי בה שביל.

שעות הבוקר המוקדמות, חנות הפרחים ברא"ג, עלי, שיר, פזית ואודי

שיר מנסה לסיים זר ואינה מרוצה ממנו. היא מתוסכלת ומביעה את התסכול ללא מילים (תסכול שמתחבר למקום הקשה שלה וליום הזיכרון ומקבל מימדים שאינם קשורים לזר). עלי מתבונן בה מתוך הזדהות גמורה. הכאב שלה הוא שלו. מנסה לשלוח יד לגעת בה במגע מנחם והיא נרתעת אינסטינקטיבית. פזית נכנסת עם חבילת ניירת מן הבנק וצופה בעלי שהופך עצמו לצ'רלי צ'פלין ובמעין מופע פנטומימה, מוצא פרח צהוב שם אותו בפיו, מגיש אותו לשיר שמחייכת.

עלי – זה מה שחסר. קצת צהוב של שמש. (שיר מוסיפה את הפרח לזר ומביטה בזר ובעלי ומחייכת אליו בשמחה ובהכרת תודה).

(במהלך ההתרחשות הקטנה הזאת שמשכה גם את שימת הלב של פזית מענייני הבנק מופיע אודי בפתח החנות ועוקב אחרי פזית שענייה ממוקדות בעלי ובשיר כמו במטרה חיה וכולה סובלת לנוכח חילופי הרגש ביניהם).

פזית – (מתקרבת לעלי, כאילו יורה בו בעיניה) – שיר כאן בשביל לגמור את הזרים ליום הזיכרון.

אודי (מתקרב) – אולי תלכו להמשיך לעבוד במחסן? (שיר מביטה בעלי מחכה לסימן ממנו כאילו היא בובה והוא המפעיל שלה. עלי מביט בשניהם, פזית לא מחזירה לו מבט ומתיישבת ליד השולחן כאילו עסוקה בניירת שלה. עלי מושיט יד לשיר שמהססת רגע. הוא הופך ברגע לצ'רלי צ'פלין והיא מחייכת ומנסה אף היא את הליכת צ'רלי צ'פלין. שניהם יוצאים כמו בתמונת סרט אילם. במקביל אודי מתקרב לפזית ומתבונן בניסיון שלה להיבלע לתוך הניירת. הוא מגיש לה את משקפי הראייה שלה שנמצאים בפינת השולחן).

פזית - אני לא צריכה משקפיים כדי לראות כמה עלתה לנו "גברתי הנאווה" שלך.

אודי - זה עסק חדש. הוא עוד יחזיר את ההשקעה.

- פזית –** אני לא מבינה איך הכנסתם אותי להרפתקה הזאת. אתה ורוני. כמו תמיד אני הולכת אחריכם כמו עיוור באפלה.
- אודי –** זו את שחיפשת אלטרנטיבה לקריירה של המלצרות בשחקים. אמרת שאת צריכה תעסוקה. שמפחיד אותך להישאר בלי כלום.
- פזית –** ועם מה בדיוק אתה משאיר אותי עכשיו כשאתה יוצא למסע השחרור שלך? (פאזזה). יכולת לתת לי ילד במקום חנות פרחים.
- אודי –** ילדים זה לא דבק לבית שבור. אני לא יכול להיות אחראי לאושר שלך פזית. (פאזזה) החיבור הזה בין עלי לשיר שמגרד לך כל-כך את הלב, זה משהו שלנו אף פעם לא היה.
- פזית –** (בשקט) היה לי את זה עם רוני. (עלי ושיר בעקבותיו מתחילים להביא זרים מוכנים מן המחסן ולהניח אותם בקדמת החנות. פזית מביטה בהם). ולך היה את זה עם (לוקחת אוויר ויורקת את ההמשך כאילו מדובר ברעל) "גברתי הנאווה". (מביטה בו ומנסה לפגוע בו בעיניה. הוא לא מגיב. קמה בחדות, מרכיבה משקפי שמש) – אני הולכת.
- אודי –** לאן?
- פזית –** לקנות סטקים. (אודי מביט בה, לא מבין). למחר. על האש עם החבר'ה שלך. אתה הזמנת אותם. שכחת?
- אודי –** (מביט בה ופתאום קולט את "התיק" שנפל עליו). אין פחמים.
- פזית –** אל תדאג – יהיו פחמים, תהיה אש. נדליק אש גדולה. הגיע הזמן לשרוף את הכל.

סצינה 18

לילה, חדר השינה של לורה בלונדון, לורה והמלאכים

אלומת אור ירח מטיילת על לורה ישנה במיטתה הסתורה ומשם ממשיכה אל צידה האחר של הבמה המהווה LOCATION לחלומה של לורה. המלאכים ש"קמו לתחייה", מתנשקים נשיקה צרפתית ארוכה ליד המצבה. לורה מתהפכת באי נחת במיטה. המלאכית מתנתקת מן המלאך.

מלאכית – נו?

מלאך – (מלקק את החיך עם הלשון ומעווה את הפנים) עדיין טעם של אפר ודם. (נכנס לתוך הזיכרון) כמו אז, כשהכדור התביית לי לתוך הלב. היינו בתצפית על בית שלפי מידע מודיעיני הסתתרה בו חוליית מחבלים. ריח של מוות שטף את הגגות. הגג שלי והגג שלה. (תוך כדי דיבור מתקרב למיטתה של לורה). ערב, ערב, צעירה ערביה תולה כביסה על הגג והרוח משחקת לה בפטמות במקומי. ריח המוות עושה לך חשק פיזי ענק ואני מרגיש את העיניים שלה בתוך הזקפה שלי. מי כבר רואה? אני אומר לעצמי. שקט יחסי בגזרה. אני מחליט להשתחרר מהכל. מוציא את הזין מהמכנסיים ומתחיל לעבוד על השחרור הגדול והיא מביטה וכאילו משתכרת יחד אתי. ואז – (נשמע קול שהוא מעין צחוק מעין שיעול רועם. כסא אלוהים רועד יחד אתו וגם כנפי המלאכים שסביבו. המלאכית רועדת לשמע הצחוק וגם לורה מגיבה פיזית מתוך שינה).

כשהכדור קורע את העור ואת כלי הדם הפה מתמלא טעם של מוות. איכס. (יורק לכיוון לורה, סילון של דם. לורה נרתעת מתוך שינה).

- מלאכית –** (מתקרבת אליו) האהוב שלי תפר את עצמו לתוך הלב שלי במשך שנתיים. ואז החליט פתאום שאני מסתירה לו את העולם וכדי לגלות יבשות חדשות הוא צריך להפליג על גלי ההרפתקאות בלעדי. כשדמותו נבלעה בתוך האופק אני טבעתי בים הגעגוע.
- מלאך –** אז איך זה?
- מלאכית –** איך מה?
- מלאך –** למות מאהבה.
- מלאכית –** לא משהו. המים קרים והגוף כואב. ואתה כבר ממש מתחרט כי הכל נראה סופי מדי. (נכנסת לזיכרון) אני מכה בגלים. נלחמת על עוד לגימת חמצן, מקיאה מי ים ואצות. ואז - (שוב נשמע צחוקו של אלוהים, כסא האלוהים רועד ואתו כנפי המלאכים). גל אחרון שולח אותי ישר אל הקרקעית. והפה מתמלא בטעם של החמצה. פיצס. (יורקת סילון של צפרדעים, אצות ודגים).
- (לורה מתעוררת מתחושת הגועל של הסילון שנחת עליה. המלאכים נעלמים כשהיא מנקה את עצמה, מנערת את השמיכה ומגלה שאין שם כלום. קמה, מדליקה אור מוודאת שהמלאכים נעלמו. מתיישבת בלאות על המיטה. שותה מים. מתעטפת בשמיכה ונרדמת. אור בהיר באזור של המלאכים. תמונה שנראית לקוחה מפרסומת לקוקה-קולה. שפת-ים, כסאות נוח והמלאכים במשקפי שמש שחורים לוגמים מקשים ארוכים המחוברים לבקבוק ענק שנראה כמו בקבוק קוקה-קולה. הם עוצרים מדי כמה שניות לאוויר וממשיכים ללגום כאילו חייהם תלויים בכך. המלאך עושה גרעפץ וממשיך, המלאכית מפסיקה).
- מלאכית –** לא יכולה יותר. הבטן מתפוצצת וחץ מזה זה גם לא עוזר.
- מלאך –** המשקה הזה אמור להיות טעם החיים, אל תפסיקי, תני לו צ'אנס.

- מלאכית –** האהבה היא טעם החיים. (פאזזה קטנה. יוצאת מתמונת הפרסומת ומתקרבת למיטה של לורה). היא צריכה לנסוע אליו.
- מלאך –** אחרי עשרים שנה?
- מלאכית –** (לוקחת את בקבוק הקוקה-קולה ומסמנת לו לקחת את כסאות הנוח. מתחילה ללכת לכיוון ה-LOCATION שלהם). אם היא לא תיסע יהיה לה טעם של מוות בפה.
- מלאך –** (לוקח את הכיסאות וגורר אותם. לרגע נעצר, מסתובב לכיוון לורה) איכס. (יורק לכיוון לורה. היריקה נוחתת במרחק מה ממנה. מחייך) החמצה.
- (הכיסאות, בקבוק הקוקה-קולה והים נעלמים, המצבה חוזרת ושניהם חוזרים אל המצב הראשוני שלהם כפסלים. לורה מתעוררת. לרגע של דמדומים הם עדיין שם ומייד נעלמים. היא קמה. לוקחת מזוודה שנמצאת מתחת למיטה ומתחילה לארוז).

סצינה 19

בוקר, חנות הפרחים ברמא"ג, אודי, רוני, פזית, עלי ושיר

- פזית מגיעה עם שקיות של קניות, אודי שמבחין בה דרך הויטרינה יוצא לקראתה כדי לעזור. מושיט יד לקחת ממנה את השקיות.
- פזית –** מאוחר מדי להיות נחמד. (חולפת על פניו בכעס. כשהיא מניחה את השקיות על רצפת החנות נכנסים שיר ועלי שממשיכים את רוטינת הפנטומימה של צ'רלי צ'פלין ואהובתו, מפריחים נשיקות באוויר, שיר מנקה את מעילו מאבק, הוא מסדר את שערה וכו'. פזית כמעט נחנקת מן מחזיון האושר שנגלה לפניה).
- (רוני מתקרב לחנות ואודי שמבחין בו מסתובב כדי להתרחק משם).
- רוני –** לאן אתה בורח? עוד דקה צפירה.
- אודי –** אתה רוצה שאני אעמוד אתך דום מתוח?

- רוני –** אולי היום תוותר על הציניות.
- אודי –** לא יכול. דווקא היום אני צריך אותה. אבל בשביל מה אתה צריך אותי? קח את אשתי. אני נותן לך אותה, מתנה. (שניהם מביטים בה).
- רוני –** עשרים שנה מאוחר מדי. (רוני נכנס לחנות. פזית מתקרבת אליו, מביטה באודי ומחבקת את רוני. אודי מתרחק משם. נשמעת צפירה. פזית ורוני נפרדים במהירות ועומדים דום כשהם מביטים זה בזה. שיר אוטמת את האוזניים ובורחת אל המחסן. עלי רוצה לרוץ אחריה, רוני עוצר אותו).
- רוני –** עדיף שתישאר כאן. אני אטפל בה. (יוצא בעקבות שיר אל המחסן).
- עלי (לפזית) –** אני יכול לעזור לה יותר ממנו.
- פזית –** אתה יכול לעזור לה? אתה לא מכיר אותה בכלל.
- עלי –** אני מרגיש את הלב שלה בתוכי.
- פזית –** ערבי מאוהב בניצולת פיגוע. ממש טלנובלה.
- עלי –** במי רצית שאתאהב? בך? (פזית מפנה לו את הגב, מבין שפגע בה ומתקרב אליה). אני מצטער. לא התכוונתי לפגוע. (פאזזה) את דווקא נראית ממש טוב לגילך. בהשוואה לנשים אצלנו בכפר את נראית כמו ילדה. (פזית מחייכת).
- פזית –** הנשמה שלי זקנה וזה מה שקובע. כשאת צעירה אין לך מושג. את לא מדמיינת שהכוח הזה שיש לך, העור החלק, המוצקות המגרה, ייעלמו יום אחד. כשהתחילו להגיע הדיילות הצעירות עם ריח של בנות עשרים התחלתי להרגיש מאוימת מכל עפעוף של ריס צעיר. כל הבשמים בדיוטי פרי לא עזרו לי. בסופו של דבר, את מתגייסת כולך למלחמה האבודה על הנעורים, כי זה כל מה שנשאר. (עלי שהקשיב לה בתחילת דבריה, מתקרב לאזור המחסן ומנסה לשמוע מה קורה שם. פזית נפגעת מכך שאיבדה אותו שוב, מרימה את השקיות ומתכוונת לצאת איתן. הסטקים "מדממים" ודם מכתים את המכנסיים שלה).

- עלי -** אני יכול לעזור לה. אני יכול להחזיר לה את הקול שלה.
- פזית -** למה לך? אולי כשתוסיף סאונד לאהובתך יקרה מה שקרה לחלק מהכוכבים של הסרטים האילמים? (פאזזה, עלי אינו מבין) תגלה שבעצם יש לה קול של חזיר שחוט? (תוך כדי דבריה, רוני ושיר חוזרים) עדיף לך יהודיה אילמת. (רוני מביט בה במבט חודר, עלי מנסה ליצור קשר עין עם שיר שסגורה בתוך עצמה). מה אתה מסתכל עלי ככה?
- רוני -** יש לך דם על המכנסים והנעליים.
- פזית -** אני יודעת שאתה מעדיף קורבנות, רוני. אבל צר לי לאכזב אותך. זה לא הדם שלי. זה הדם של בעלי. (רוני מביט בה, חרד, לא מבין). הסטקים שקניתי למסיבת העצמאות שלו מדממים את עצמם למוות.
- רוני -** למה לא הכנסת אותם למקרר? (לוקח את השקיות ומכניס למקרר קטן. עלי מנקה את הדם בסמרטוט).
- פזית -** הריח של הגוויות מפריע לך? לך. מה משאיר אותך כאן? יום הזיכרון היום. לך תתייחד עם המתים.
- רוני -** (מתקרב, מנסה לגעת בה). בואי, אני אקח אותך הביתה. תתקלחי, תחליפי בגדים. (לעלי) תשמור על שיר. כשאחזור אקח אותה לבית-החולים.
- פזית -** למה אני צריכה ללכת הביתה? מי מחכה לי שם? התינוקות שאין לי? אפילו הבעל הנכה שלי כבר לא שם. לא. אני נשארת כאן בממלכה שלי. יפה כאן, לא? מלא פרחים כמו בבית-קברות. (נגשת לשלט של החנות). "גברתי הנאוה". מה דעתכם על השם הזה? הדבר היחידי שהוא נתן לי, בעלי היקר, הוא מצבה חיה לאהבה האבודה שלו.
- עלי -** (מתקרב אליה, מדבר בשקט) תלכי אתו. אל תדאגי. רציתי לנסוע הביתה אבל אני אשאר עד שאודי יחזור.

- פזית –** אתה רוצה לעזור לי? באמת?
- עלי – כ** ל מה שתבקשי.
- פזית –** תלמד אותי להכין מטען. (עלי המום, ואחרי שהדברים שוקעים מאד פגוע. שיר עוקבת אחריו במבטה).
- רוני –** פזית,
- פזית –** אני יודעת שהוא לא טרוריסט אבל יש לו פוטנציאל וזה מה שקובע. (אודי חוזר ופזית משתתקת לרגע). רציתם לעזור לי, לא? מה דעתכם שנפוצ את המקום הזה כך שלא יישאר ממנו זכר? (מתקרבת לאודי ומנשקת אותו על הפה) ותמות נפשי עם פלשתים.

סצינה 20

- המשך אותו בוקר, חנות הפרחים ברא"ג, רוני, אודי, עלי, שיר, קולו של מנחם, לורה, היגיס וליזה**
- פזית יוצאת, רוני מתקרב לפתח החנות ומביט בדמותה המתרחקת. עלי מכונס בתוך עצמו פגוע. ושיר לידו, מנסה לתקשר איתו במבטה.
- אודי (לרוני) –** לך איתה.
- רוני –** מחכים לי בבית הקברות.
- אודי –** אתה קולט כמה נורא זה נשמע? לך, תילחם על החיים.
- רוני –** אני עייף, אודי. אין לי יותר כח למלחמות.

- אודי -** מנוחה נכונה יש רק למתים. אין אופציה, אחי. או שאתה בקומה או שמהמקום הכי שבור שלך אתה מזדקק ועומד על הרגליים, (מחייך) כמוני. (רוני מגיב בחצי חיוך). אנחנו נדאג לשיר. (דוחף אותו החוצה). סע לשלום, המפתחות בפנים. (לעלי-) קח את שיר, לכו לבית קפה. (מחפש בכיס את הארנק, לא מוצא, ומתקרב לקופה).
- עלי -** אתה לא פוחד שיקרה לה משהו? הרי אני טרוריסט בפוטנציה.
- אודי -** פזית יורה לכל עבר במצבי חרום. היא לא באמת התכוונה לזה. אתה יודע איך היא. (אודי מושיט לו את הכסף. על פניו של עלי הבעת שאט-נפש. דוחף את ידו המושטת של אודי כדי לדחות את הכסף וכמעט מפיל את אודי, שמאזן את כסא הגלגלים במהירות). מה קורה לך, בן-אדם?
- עלי -** (יורה בו מבט זועם) ממתי ערבי הוא בן-אדם? (לוקח את ידה של שיר ויוצא איתה, אודי ממהר אחריהם).
- אודי -** תבוא להגיד לי איפה אתם יושבים. רוני רוצה להחזיר אותה לבית-החולים. (הם נעלמים. אודי נוסע אחריהם ונעצר בקצה הבמה. הוא מבחין ברצועה של כלב הנגררת על הרצפה ללא הכלב). מנחם! איפה חומי?
- קולו של מנחם -** נדרס. החבר היחיד שלי. (בכי חנוק) יותר לא יהיה לי אף אחד. (מושך באף).
- אודי -** בוא אתי לחנות. כמה ורדים וכישרון החיזור שלך ימצאו לך זרועות מנחמות.
- קולו של מנחם -** כל העסק הזה של החיזורים, זה היה רק העמדת פנים. מין משחק כזה. תסתכל עלי. מי באמת ירצה אותי? רק כלב זקן כמוני. (פאזזה קטנה) לך יש מזל שיש לך חתיכה כזאת, למרות שאתה...
- אודי -** כן. אני ממש פרסומת מהלכת לבחור עם מזל. אין אף אחד בחנות, מנחם. אני מוכרח לחזור. (נשמעות נהמות הבכי של מנחם. אודי ממהר לכיוון החנות).

(אודי מכניס את הדיסק של "גברתי הנאוה" ומפעיל את המכשיר. רואים את לורה מתבוננת בשלט של החנות, מביטה באודי שמקשיב לדיסק של "גברתי הנאוה" ועיניו עצומות. מהססת, נכנסת. מראה כסא הגלגלים מביא דמעות לעיניה. היא רועדת).

לורה –

אדוני, קנה פרחים מנערה ענייה. (חוזרת על הטקסט של ליזה בתחילת "בתחילת גברתי הנאוה"). (אודי מסתובב מופתע). אני יודעת שאני לא מאיימת על השחקנית הראשית. (מניחה את התיק שלה על הרצפה ומתקרבת אליו). (לא מאמין למראה עיניו, מתקרב אליה במהירות ונעצר. שניהם מביטים זה בזה, מוצפים באושר). מזמן לא רציתי כל-כך את הרגליים שלי בחזרה. (היא כורעת לידו, מניחה את הראש על הגפיים הקטועות שלו, מלטפת את הגוף שלו ולא מצליחה להיאבק בדמעות). כמה פעמים הקשבתי למוסיקה הזאת וחלמתי שאת כאן. החלום הזה נתן לי את הכח להתעקש להמציא את החיים שלי מחדש. ודווקא היום, כשהרגשתי שאולי אני הורס הכל בגלל הזיה – אני פוקח עיניים ואת כאן. (כאילו נולדת מתוך הלב שלי). איך ידעת להגיע לי בדיוק בזמן? המלאכים שלי. אתה זוכר אותם? הם שלחו אותי אליך.

לורה –

(עלי חולף ליד החנות, רוצה להיכנס, מביט בסצינה ואודי קולט את מבטו). (בפתח החנות) גברתי הנאוה? (לורה מחייכת, אודי מגיב באי נוחות, מתקרב לעלי כדי "לגרש" אותו) אז ליהודים מותר להאמין באהבה בלתי אפשרית? (אודי מתקרב אליו). אתה לא צריך לגרש אותי. שיר מחכה לי. רק באתי להודיע לך, כמו שבקשת, שאנחנו במאמס קוקיס. (עלי נעלם, אודי פונה ללורה).

עלי –

אכפת לך לסגור את הדיסק טייפ? זו לא מוסיקה ליום הזיכרון. (לורה סוגרת, מביטה בו, לא מבינה מדוע פניו התעננו).

אודי –

- לורה –** נעלמת לי. היה לילה ובבקר הפכת לחלום. חודש שלם חיפשתי אותך בכל פינה עד שהיה לי אומץ ודיברתי עם השגרירות. לא האמנתי כשהם אמרו לי שעזבת.
- אודי –** הרגשתי אשם שלא הייתי שם בזמן ההתנקשות. אולי הייתי מצליח להציל אותו. מה שקרה בינינו נראה לי כמו הזיה שלא מחוברת למציאות האיומה שנכפתה עלינו. ההתנקשות, המלחמה.
- לורה –** בשבילי מציאות החיים הפכה להזיה. ניסיתי להתנהג כמו מישהי בשליטה אבל דמעות היו בורחות לי ברגעים הכי לא צפויים ומודיעות לי שהפסדה לא עובדת. בעיקר לא הייתי רגילה להרגיש ככה לגבי אהבה. קירות הנפש שלי התחילו להתמוטט עד שפיטר הבין שהוא צריך להציל אותי ושלח אותי להיות הכתבת של העיתון בבלפסט. התחלתי לסקר דרמות של אחרים במקום לחיות את שלי. (פאוזזה) אתה חושב לפעמים מה היה קורה אילו?
- אודי –** אילו לא הייתי חוזר לארץ? אני לא חושב שיכולתי אחרת. המלחמה הייתה התשובה שלנו להתנקשות. וכשרוני, החובש הפלוגתי נפצע, הייתי חייב לחלץ אותו. אצלו לא משאירים פצועים בשטח. לפעמים, בשנה האחרונה במיוחד, עוברות לי מחשבות חשוכות שהכל היה לשווא. כל המלחמה והמוות כי הרי לא נהיה כאן בעוד מאה שנה כדי לדעת אם כבר פרץ השלום – ואם בניגוד לכל הממלכות שהיו כאן, הציונות עוד שורדת. אם יש פה חיים ולא רק אבנים קדושות. (היא נוגעת בו ברכות והוא מחייך ומביט בה). הסתובבת בעולם והוא מלא גברים איך קרה שלא התחתנת?
- לורה –** היו גברים שישנו במיטתי והיו אפילו כאלה שחדרו לחיי לזמן מה. אבל תמיד היה בתוכי מעין גוליבר שפוחד לעצום עיניים. פוחד להתמסר. כי ברגע שלא אהיה עוד על המשמר יתנפלו עלי ויקשרו אותי בחוטים ויהפכו אותי קטנה קטנה ורדומה. לאחרונה, למרות שהתעייפתי מלהיות פרש בודד בערבה ולחיות חיים

של אחרים, אני מסתכלת על הגברים סביבי ורק המחשבה על להוריד להם את המסכות מעייפת אותי. אני מוותרת מראש. (מתקרבת אליו, מלטפת אותו בעיניה). כל מה שנותר בי זו המיית הגעגוע להיות כמו שהיינו אז. עירום של גוף ונשמה במגע של חסד. (היא נבוכה מהרגשנות שלה וכשאודי מנסה לקחת את היד שלה לשפתיו היא נרתעת). בקיצור, אני לא חושבת שבחרתי לחיות לבד. זה פשוט קרה. (פאוזת) איפה אשתך?

אודי –

יצאה לחפש רוצח שכיר. (רואה שלורה אינה מבינה). אנחנו נפרדים. זה התחיל כשבחרתי את השם של החנות. ליזה, גברתי הנאווה שלנו, התגלגלה לי לתוך החיים ולא נתנה לי מנוחה. הכל תלוי ברצון – זה מה שהיא לחשה לי באוזן כמו זמזום של דבורה עד שהתעוררתי מתרדמת מאה השנה. אני לא רוצה יותר להיות קרבן לדברים שקורים. אני רוצה כמוה להתעלם מכל המגבלות. גם כשעושים בחירות לא נכונות, אפשר לשנות. לתקן. חשבתי איך המחזמר שלנו צריך להסתיים – במקום להשלים עם הבדידות העכורה של שניהם היגיס בא להציע לליזה לגור איתו. דמייני אותם -

(נשמעת מוסיקה, התאורה משתנה ובחלק הבמה המוקדש לעולם "הפנטזיה" רואים את ליזה והיגיס רוקדים מאוהבים. אודי מחייך, מאושר. לורה כמעט נכבשת לתמונה, מתקרבת אליהם. היגיס נסחף בריקוד שניהם מאד סוער ויצרי).

אודי – (מאחוריה, לוחש לה) עוד רגע הוא יעצור. ייתן לה לאסוף את הנשימה, יקח אוויר ושאל את השאלה שתצייר את העתיד של שניהם בצבעים חדשים. (היגיס רוכן מעל ליזה, כמעט מנשק אותה).

לורה –

אבל אולי החיים הם לא רצף של בחירות. אולי החיים הם גורל. זוכר את החובות של פרדי ואת הגנגסטר שלנו? תסתכל – (רואים את הגנגסטר עובר בקצה

הבמה ונעצר כשהוא מביט בהיגינס וליזה). מה אם בדיוק ברגע הזה – ברגע שהאושר הזוגי עומד לבקוע מן הביצה ולדדות בגאווה אל העולם מחליט הגנגסטר שלנו שנמאס לו לגבות חובות של אחרים, וגם אין לו יכולת לסבול אושר בשום צורה שהיא. (היגינס רוכן מעל ליזה, כמעט מנשק אותה, הגנגסטר מעווה את פניו, כמעט מקיא מבחילה, בתנועת יד זורק משהו שנראה כמו רימון, נשמע קול פיצוץ רב עוצמה והבמה נבלעת בתוך חשכה עמוקה. דממה. מתוך הדממה נולדת הצעקה של שיר שקולה צרוד, לא מיומן, אך החרדה וזיכרון הפיגוע בו נהרגה אימא שלה, מניעים אותו).

קולה של שיר – אימא!

(מתוך החשכה אלומת אור מגלה את שיר ועלי. היא רועדת. והוא מביט בה ובוכה בשקט).

שיר – (רצף מילים כאוטי פורץ ממנה) אימא שלי, שמע ישראל, אלוהים אחד, מלא רחמים. אימא שלי. מלא רחמים. (היא רועדת). הכל כואב, רוצה הביתה, רוצה את אימא. שמע ישראל, אלוהים אחד. לא שומע איננו.

עלי – אני מצטער. מצטער. (מחבק אותה). אנא בחי... בק. (אוהב אותך בערבית). אוהב אותך.

סצינה 21

המשך אותו בוקר, חנות הפרחים ברא"ג – אודי, לורה, פזית, רוני, עלי ושיר.

הקיר שמחבר את קדמת החנות עם המחסן פרוץ ודרכו נראה המחסן כשדה פרחים שהשתוללה בו סערה. גם בחנות ניכרת השפעת הפיצוץ. לורה ואודי על הרצפה מחובקים. לורה רועדת, אודי מלטף ומנשק אותה.

אודי – הכל בסדר. אנחנו בסדר.

(לורה נרגעת בתוך החיבוק שלו כשפזית מגיעה בריצה ונעצרת המומה בכניסה לחנות. אודי מבחין בפזית ומנסה לצאת מסבך החיבוק של לורה הנבוכה. פזית, במיומנות של מי שחי עם נכה, עוזרת לאודי לחזור לכסא הגלגלים וגורמת ללורה שממהרת לקום ולנקות את הבגדים, להרגיש זרה בתוך האינטימיות של אודי ופזית).

אודי – (לפזית, בשקט) תודה.

(הסלולרי של לורה מצלצל. היא מחפשת את התיק שלה).

פזית – (לאודי, בשקט) דאגתי לך. (לורה מוצאת את הטלפון ועונה ושניהם מביטים בה).

לורה – Hi. (Pause) I'm fine. I don't think it was a terrorists' attack. (Pause). I'll find out. (סוגרת את הסלולרי). הצלם של סקיי ניוז. הוא הביא אותי

לכאן. הוא אומר שזה נראה כמו מופע של זיקוקי די נור. (אודי מביט בה כאילו

כבר איבד אותה. כאילו כבר חזרה לעולם שלה שהוא לא חלק ממנו).

אודי – אהבה בלתי אפשרית. (לורה ופזית מביטות בו ולא מבינות). עלי רצה להציל את

שיר. הוא רצה להחזיר לה את הקול שלה.

(רוני נכנס מן הקיר הפעור של המחסן בניגוד אליהם כולו מחייך במעין תערובת של הלם ושמחה).

רוני – הסברתי לשוטרים. הכל יהיה בסדר. (עיניו נופלות על לורה).

- אודי –** תכירו, לורה - (לורה נבוכה, לא ממש מצליחה לחייך למרות הרגלי הנימוס שלה).
- רוני –** נעים מאד, רוני.
- פזית –** (לרוני) מה יהיה בסדר? משהו פה נראה לך בסדר?
- רוני –** עלי הכין לשיר מופע של זיקוקין די נור. קרוב מדי לבלון הגז שלכם. מזל שהוא היה כמעט ריק. (מתקרב לפזית, כאילו מנסה לשכנע אותה, להעביר לה את השמחה והאופטימיות שלו. אודי ולורה מביטים זה בזה). שיר מדברת. היא לא מפסיקה לדבר, להסביר לשוטרים שהוא רק ניסה להציל אותה. (כשרואה שפזית לא תשתתף בשמחה, פונה לאודי ולורה). נס ממש נס. (הם בשלהם והוא שוב פונה לפזית). לא יאומן מה שאהבה יכולה לעשות.
- פזית –** אתה נורמלי? יכלו להרג פה אנשים. (הטלפון של לורה מצלצל שוב).
- לורה –** Hi, (a short pause). Yes, I have the whole story. I'll call you back in a minute.
- אני צריכה ללכת. סקיי ניוז מבקשים דיווח. מצטערת. (מביטה באודי שלא מחזיר לה מבט).
- רוני –** ככה זה. בטלוויזיה החיים הכי פרטיים הם ITEM.
- פזית –** אין לך מה להצטער. זו העבודה שלך. אף אחד לא חשב שתישארי פה למכור פרחים גם אם החנות הזאת נפתחה לכבודך.
- לורה –** (מתחילה לצאת) שיהיה לכם יום עצמאות שמח.
- רוני –** היה נעים להכיר אותך.
- (לורה יוצאת, אודי אחריה כאילו מנסה לעצור אותה. מחזיק בידה לרגע והיא מביטה בו בעצב וממהרת משם, כאילו נמלטת על נפשה. פזית ורוני צופים במחזה).

פזית – (לרוני) תנגב את הריר שנוזל לך. גם אם היה לך סיכוי – אתה לא רואה שהיא

לא אחת שנשארתי?

(למול אודי מגיעים עלי ושיר. עלי ואודי מחליפים מבטים. אודי חולף על פניהם ונעלם. שיר

דוחפת את עלי להיכנס לחנות).

שיר – (לפזית). אל תכעסי עליו. אני חושבת שאפשר להציל חלק גדול מהפרחים.

(פזית לא מאמינה לקול שיוצא משיר ולביטחון שלה ולרגע בלבד מוותרת על

הכעס שלה. למראה עלי הכעס מציף אותה ורוני שחש בכך מנסה להרגיע).

רוני – אל תתנפלי עליו. תני לו להסביר.

פזית – מה יש עוד להסביר? כבר שמענו את כל הסיפור ההרואי. לא פלא שאתה עורך

דין שלו. מי כמוך מכיר את התחביב הגברי הזה. קודם הורסים אח"כ מצילים.

תיכף תגיד לי שהוא בסך הכל הגשים את הפנטזיה שלי – להיפטר מהחנות

הזאת. (עלי, שבהתחלה היה מלא חרטה ומפוחד, מתמלא באנרגיה).

עלי – אולי תשתקי ותתני לי דבר. (שיר נבהלת מהעוצמה שלו, ונוגעת בידו כדי להרגיע

אותו).

כן. עשיתי משהו מסוכן. לא שמתי לב שאני קרוב כל-כך לבלון הגז. אבל עשיתי

אותו בשבילי ובשבילה, לא בשבילך. הכנתי לשיר ולי יום עצמאות משלנו. כי

נמאס לי להעמיד פנים שהכל בסדר. נמאס לי לרקוד כדי לנצח את המרירות.

(אודי חוזר לחנות, מובס. רוני מחליף אתו מבטים. עלי מדבר אליו). אתה חושב

שאני לא מבין מה זה שערבי מתאהב ביהודיה – כמה חוטי תיל מפרידים בינינו?

אני מרגיש אותם שורטים לי את הלב כל יום. במבטים של האנשים כשאני עולה

לאוטובוס לא מגולח, באיך שבודקים לי את התיק בכניסה לקניון. בהרגשה

הזאת אחרי פיגוע שכולם מביטים בתמונות של ההרוגים בעיתון ומאשימים אותך

גם אם בכלל לא היית שם.

אבל ראיתי אותך נלחם על החלום שלך וזוכה בו וחשבתי שגם אני יכול. שגם לי מותר להעיז נגד כל הגבולות. שיר ואני היינו כלואים. היא בתוך הטראומה של הפיגוע ואני בתוך הזהות שלי. ריח החופש שלך שיגע אותי והחלטתי שגם לנו מגיע זיקוקין די נור. (שיר מחבקת אותו). (לפזית) אני מצטער על הנזק ואני אעזור לתקן ולסדר כל מה שצריך אבל אני לא מצטער על האהבה שלי ואני בטוח שאם תוותר על הכעס שלך, תצליחי להבין.

פזית – (בשקט, במעין השלמה) כל מה שאני מבינה זה שכולכם קיבלתם את הנס שלכם ורק אני נשארת עם כלום.

סצינה 22

למחרת, שעת בוקר מאוחרת, חדר השינה בדירתה של לורה בלונדון – לורה.

מזוודה פתוחה על כסא. בגדים פזורים על המיטה. לורה נראית תשושה, מדברת בטלפון הסלולרי תוך כדי הוצאת בגדים מן המזוודה.

לורה – תודה, פיטר. כן, יש לי כישרון לסקופים אבל אין לי כישרון לחיים. (פאוזת קצרה).

אין לך מה לדאוג לי. אני חוזרת לעבודה. (פאוזת קצרה). אז היא סוף סוף שכנעה אותך לצאת לקרוז. כל הכבוד לה. (פאוזת קצרה, היא מחייכת חיוך עצוב). כן, לשנינו היה מזל שאודי החליט לראות את "גברתי הנאוה" באותו ערב. נגיד תודה לברנרד שאו כשנפגוש אותו. (פאוזת קצרה, היא צוחקת) במקום שכולם נפגשים. (פאוזת קצרה). לא. אני לא יכולה להבטיח לך שיש אלוהים. אבל לא שמת לב שכל העולם נלחם בשבילו? אולי זה סימן שאנחנו זקוקים לו. (פאוזת קצרה). נסיעה טובה. ושלא תעיז לא ליהנות, פיטר. האושר ממילא תמיד מצליח לחמוק לנו מבין הידיים. לא צריך להתאמץ להבריא אותו.

(פאזזה קצרה). בטח. נדבר כשתחזור. (סוגרת את הטלפון, מניחה אותו.
מתיישבת על המיטה ובוכה בשקט).

סצינה 23

יום העצמאות שעות הבוקר המאוחרות, חנות הפרחים ברא"ג – פזית ואודי.

פזית אוספת שברים ומטאטאה. בגדיה ושיערה מאובקים ולראשונה מזה שנים נראה כי לא
אכפת לה איך היא נראית. אודי נכנס.

אודי – התעוררתי ולא מצאתי אותך.

פזית – צריך לסדר. אי אפשר להשאיר את הכל ככה.

אודי – חג היום. זה לא דחוף. מחר עלי יהיה כאן לעזור לך. (היא ממשיכה בשלה. הוא

מתקרב אליה, מחייך). לא חבל על הציפורניים שלך?

פזית – אני לא צריכה אותם יותר. (פאזזה, רואה שאודי לא מבין). גמרתי להילחם על

החיים, להחזיק הכל בכח. אני עייפה מדי, אודי.

אודי – אז למה את נלחמת על החנות הזאת? אולי טוב שעלי הרס אותה. את לא צריכה

לחיות בתוך החלום השבור שלי, פזית. עוד לא מאוחר מדי, תמציאי לך הפי אנד
משלך.

פזית – שנים אתה מתחבא בתוך כסא הגלגלים הזה, מתעלם מכל איתותי המצוקה

משלי, מתעלם מהתשוקה של שנינו, ופתאום אחרי עשרים שנה נהיית לי אביר

של הפי אנדים. מאיפה יש לך את הכח להמציא את החיים מחדש?

אודי – מהמקום של הגעגוע לרגליים שלי, ליכולת לקום וללכת בעקבות חלום.

פזית – זה כאילו נהיית מישהו אחר. אני כבר לא מכירה אותך.

- אודי –** נהייתי דומה לה. לנערה שפגשתי בתור ל"גברתי הנאווה" לפני יותר מעשרים שנה.
- פזית –** הגעגוע לא יוליד לך רגליים. איך תסתדר לבד?
- אודי –** (מחייך) אין לי מושג. (מתקרב אליה, נוגע בה בחיבה) הפה שלך זה פחד אלוהים.
- פזית –** מילא לחיות בלי ציפורניים. אבל אתה לא מצפה שאתחיל לשקר בגילי?
- אודי –** לא ממש.
- פזית –** אם תעזור לי, נוכל לצאת מכאן ולהספיק לחגוג את מה שנשאר מיום העצמאות האחרון שלנו ביחד. קח מטאטא. (זורקת אליו והוא תופס).
- אודי –** (מחייך) לפקודתך תמיד, אשתי הגנרלית.

סצינה 24

בוקר (6 ביולי 2005), בית הקברות בלונדון, - המלאך, המלאכית, לורה.

קיץ בלונדון. ציוץ ציפורים. המלאך והמלאכית קפואים כפסלים על המצבה. מרחוק נראית לורה עונה לשיחת טלפון ונעצרת, מוציאה יומן מהכיס, כותבת משהו. לא מרוכזת. נראה כי המקום שואב אותה אל הזיכרון ואל עולם הדמדומים, עולם הרגש הסוער שלה. (העולם הזה "מקים את המלאכים לתחייה" והם הופכים לקולות הנפש שלה).

מלאכית - סוף סוף יהיה לנו ביקור. משעמם בלעדיה. (תוך כדי דיבור היא "קמה לתחייה", מתמתחת).

מלאך - קיץ. אנשים מרגישים את החיים במלוא עוזם, מה יש להם לעשות בבית קברות? וזאתי (מתגרד, ומנקה עצמו מעלים שנשרו עליו), תמיד לבד ודבוקה לטלפון. איזו מין תקשורת זו? זה ללכת בלי ולהרגיש עם. (זבוב מתיישב לו על האף

והוא מעיף אותו ורודף אחריו). אני מרגיש אותה בחור של הלב שלי. היא מתגעגעת אליו ולא עושה עם זה כלום. (היא מתעמלת והוא עוזר לה להימתח).
כבר חודשיים היא מתברברת עם עצמה.

מלאכית –

היא עובדת בלי הפסקה.

מלאך –

היא מעמידה פנים של עובדת. למזלה, העבודה הזאת נוזלת לה מהאצבעות. (פאזזה) היא מומחית בלנהל יחסים בטלפון. למה היא לא מתקשרת אליו? (לורה)
הפסיקה את עיסוקיה ומביטה בהם בהשתאות. לא מבינה איך הפכו לחיים.
מפחדת להתקרב).

מלאכית -

הוא נכה. זאת עובדה שאי אפשר להסתיר. מה היא יודעת על חיים עם נכה? או שאולי בשבילך כסא הגלגלים הוא רק מטפורה? (לורה מרכיבה משקפי ראייה.
מעיזה להתקרב לאט).

מלאך –

אז מה שווה כל האהבה הגדולה הזאת אם אין אומץ? להתגעגע זו לא חכמה.
(הם חוזרים כל אחד למקומו ולפזזה של הפסל וכשלורה מגיעה ומנסה לגעת בהם - הם שוב קפואים).

לורה –

עכשיו זה ברור. אני יורדת מהפסים. לפני רגע היה נדמה לי שאתם... לא חשוב.
הכל כבר לא חשוב. זו הפעם האחרונה שלי כאן. אני חייבת להיגמל מכם, מאודי,
מהזיכרון הזה. הגעגוע מושך אותי, כמו אבן כבדה, אל קרקעית באר שאין בה כלום. רק אני והבדידות שלי.

באתי להיפרד מכם, מהלילה ההוא, כדי שאוכל להתחיל את החיים שלי מחדש.
(מביטה בהם – בזיכרון ליל האהבה – מבט אחרון, אוזרת אומץ ומתחילה ללכת.
הטלפון מצלצל. היא עונה ופניה מוארים, במקביל המלאך והמלאכית מחייכים זה לזה) – אודי.

סצינה 25

לילה, שדה התעופה בן-גוריון, אודי ורוני

לוח מהבהב של טיסות, סאונד של שדה- תעופה (הודעות על טיסות שעומדות להמריא וכו').

אודי בודק את כרטיס הטיסה שלו, רוני מגיע במהירות ומושיט לו מפה.

רוני - סימנתי לך את התחנות שיש בהן מעליות וסידורים לנכים. (אודי לוקח את המפה ומכניס לכיס).

אודי - (מחייך). אני אסתדר. מבטיח.

רוני - אני לא מבין למה לא הסכמת שלורה תחכה לך בשדה?

אודי - כי אני רוצה להרגיש כמו אז. כמו לפני 23 שנה. (פאזזה) רוצה להרגיש שיש לי רגליים ושהן לוקחות אותי אליה.

רוני - (מחייך) אתה חושב שאלוהים יסכים שתעשה REWIND לזמן?

אודי - מי אמר שצריך לבקש רשות? (פאזזה, מביטים זה בזה) מה אתך? מה התכניות שלך? תודיע לי לאיזה בית-אבות נרשמת.

רוני - (צוחק) אני כבר לא עייף כל-כך. שכחתי לספר לך. לציפור שלי יש גוזלים.

אודי - מסתבר שצריך לסמוך על החיים הם סידרו לך משפחה מוכנה על אדן החלון.

רוני - כן. לפעמים דווקא כשמוותרים - הם מייצרים נסים במקומות הכי מפתיעים. שיר יוצאת הביתה בשבוע הבא. בחודשיים האחרונים עלי הגיע כל יום לבקר אותה והחליט להתנדב אצלנו. השגתי לו מלגה ללימודי ליצנות רפואית.

אודי - פזית אמרה לי שאתה עוזר גם לה - עם האימוץ.

רוני - לפעמים ניסים באים עטופים בבירוקרטיה. אני רק עוזר לה לקלף את העטיפות. (נשמעת קריאה לנוסעי בריטיש איירווייס ללונדון להגיע לשער היציאה).

אודי - (מחייך) קוראים לי.

- רוני –** יש לך אומץ. ממש כמו אז. לא האמנתי כשראיתי אותך רץ אלי בתוך ענן של אש וכדורים שורקים. (פאזזה. שניהם לרגע מתחברים לזיכרון ההוא).
- אודי -** אז זה היה אינסטינקט. היום זו בחירה.
- רוני -** אם תתחרט ותרצה לחזור – אני בא ולוקח אותך.
- אודי –** אתה כבר לא אחראי לחיי, רוני. כשקניתי את כרטיס הטיסה הזה החזרתי לעצמי את הרגליים.
- רוני -** אני אולי לא אחראי, אבל אנחנו משפחה, ומשפחה זה לכל החיים. (הם מביטים זה בזה. אודי מסמן בידו לשלום ומתחיל להתרחק, רוני נשאר במקום ומביט בו).

סצינה 25

בוקר (דקות מספר לפני הפיגוע של ה-7.7.05), ביה"ח בישראל – מח' השיקום של רוני,
חדר השינה של לורה בלונדון, בית הקברות היגייט בלונדון, שדה התעופה HEATHROW -
רוני, פזית, שיר, עלי, לורה, אודי והמלאכים.

(בעומק הבמה מסך ומעליו כסא אלוהים הריק. במה חשוכה. אלומת אור חושפת את לורה בחדר
השינה שלה. מתקשה להחליט מה ללבוש לפגישה המיוחלת עם אודי).

(במקביל) קולו של אודי –

May I have a ticket for Russell Square please? (Pause) No. I don't need any help, thank
you.

(האור על אודי שנעצר, מחייך מול שלטים של שדה התעופה - השלטים שמקבלים את פני
הבאים).

(אלומת האור עוברת למשרדו של רוני בביה"ח. פזית ורוני מנסים להרכיב כיסא בטיחות של
תינוק ועל השולחן שלו פרושים בגדי תינוק שפזית קנתה. במקביל שיר מתקשה להדביק אף
אדום של ליצן לעלי שמתרגל "צחוקים" ו"מפריע" ומעיף כדורים צבעוניים באוויר.
אלומת האור עוברת למלאכים בהיגייט).

המלאך – כמה אופטימי. אלוהים מוכרח לחייך. (שניהם מתבוננים "בשמיים" במשקפת
ופניהם נופלים).

המלאכית – שום שריר לא זז. זה אבוד.

(אלומת האור על לורה, לבושה ומאופרת מניחה ורד על המיטה המסודרת. רגע חושך ומייד
אלומת האור מאירה את כל הדמויות. כולם מחייכים. שוב חושך.

על המסך מופיעות תמונות ששודרו ע"י SKY NEWS בכיסוי של הפיגוע בתחנת הרכבת התחתית של RUSSELL SQUARE וקריינות המדווחת על האירוע. במקביל המלאך המלאכית מתרוצצים על הבמה כשאימה מציפה את פניהם וכנפיהם נוטפות דם. חושך. דממה. נשמע קול צחוק רועם של אלוהים ואלומת האור חושפת את כיסאו הריק שמתנדנד במהירות, כמו נדנדת ילדים ריקה, לגלי הצחוק ועוברת למלאך והמלאכית שאוטמים לשווא את אוזניהם בידיהם).

תחנת רכבת תחתית שבא אירע הפיגוע החבלני